

Svatba na poljani.

Na poljani tam zeleni
danes se obhaja pir;
včeraj v goste je studeni
vabil vsakega izvir.

Prišli so črvički mali,
mravlje, čmrlji, muhe vse;
prišli so metuljčki zali,
hrošči in čebelice.

Pognile so cvetice
na poljano pisan pas,
v grmu pevale so ptice,
vmes se čul je kosa glas.

Resno je na pestri trati
stal ošabni poljski mak,
češ, jaz ženin sem bogati,
saj rdeč je meni frak.

Glej, nevesta skromna, mala,
cvet marjetice je bel;
venček je na glavo dala,
da bi v solncu se blestel.

Vse se giblje, poje, vriska,
vse v radosti se topi;
na piščal pastirček piska —
tudi on se veseli!

Desanka.

Kresnica.

Kresnico utrgala hčerka je:
„Oj, mamica, cvetko poglej!
Če pridem v nebesa, če v vica mordà,
to urno mi, prosim, povej!“

In hčerko je dvignila mamica,
poljubila koder ji zlat:
„Kdo ne bi li angelčku nežnemu
odklenil nebeških vrat?“

Desanka.

Detetu.

V srčecu ti klije
pomladanski cvet
iz očesc ti sije
radost mladih let

Dobro uporabljaj
zlate solnčne dni!
Glej, kot hladen vetrič
ti pomlad hiti . . .

Da nikdar ne bilo
solze bi v očeh
in skrbi in toge,
kjer je danes smeh!

Anica.

